

ORSZÁGGYÜLÉSI KÉPVISELŐ

Alkotmánybíróság
részére

1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: 11/3094-0/2015	
Érkezett: 2015 OKT 19.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 2 db	

tárgy: utólagos normakontroll kezdeményezése

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott országgyűlési képviselők (levelezési cím: 1055 Budapest, Kossuth tér 1-3.) ezúton kezdeményezzük, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság a Magyarország Alaptörvényének (a továbbiakban: Atv.) 24. cikk (2) bekezdésének e) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 41. § (1) bekezdésében foglaltak alapján állapítsa meg a nemzeti vagyonról szóló 2011. évi CXCVI. törvény (a továbbiakban: Nvtv.) 4. § (1) bekezdésében írt taxációnak az Atv. P) cikk (1) bekezdésével és 38. cikke (1) bekezdésével való ütközése miatt előállt Alaptörvény – ellenességét, továbbá az Atv. 24. cikk (3) bekezdés a) pontjában meghatározott hatáskörében és az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján jövőbeli hatállyal határozza meg a fenti taxációnak az alkalmazhatatlanságát, ami helyett a jogalkotó a taxációt akként köteles kiegészíteni, hogy azzal az Atv. védelmének és a jogbiztonságnak egyaránt eleget tegyen.

Indítványunk indokai a következők:

1. 1. Az Nvtv. II. fejezete a nemzeti vagyon fogalmkörébe tartozó egyes vagyontípusokat szabályozza és elsőként az állami vagyonról rendelkezik. A 4. § (1) bekezdése az a) és l) pontok között kimerítő felsorolást ad az állam kizárólagos tulajdonának a tárgyairól. A taxációt két melléklet teszi teljessé. Az 1. melléklet a kizárólag állami tulajdonú folyóvizek, holtágak, mellékágak, természetes tavak és ezek medrének a felsorolását tartalmazza, míg a 2. melléklet a nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű nemzeti vagyon vagyonelemeiről szól. Az állam tulajdonában lévő termőföld sem ezen – az Atv. P) cikke (1) bekezdése szerinti – a megnevezésen, sem a mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvény 1. § (1) bekezdése szerinti fogalomként, mint mező-és erdőgazdasági hasznosítású föld, nem szerepel. Ez egyértelművé teszi, hogy az állami földtulajdon ugyan nemzeti vagyon, azonban nem tartozik az állam kizárólagos tulajdonába.

1. 2. Az állami földtulajdon forgalomképességét az Nvtv. I. fejezetének általános rendelkezései az Nvtv. által alkalmazott jogi fogalmak meghatározásával jelölik ki. A 3. § (1) bekezdésének 5. pontja szerint kincstári vagyonnak minősül a kizárólagos állami tulajdonba tartozó vagyon, valamint a nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű nemzeti vagyonba tartozó, továbbá a korlátozottan forgalomképes állami vagyon.

Az Nvtv. 3. § (1) bekezdésének 6. pontja a korlátozottan forgalomképes vagyon fogalmát rögzíti. Ennek minősül az 1. § (2) bekezdés a) pontja hatálya alá és nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű nemzeti vagyonba nem tartozó azon nemzeti vagyon, amelyről törvényben, illetve a helyi önkormányzat

tulajdonában álló vagyon esetében törvényben vagy a helyi önkormányzat rendeletében meghatározott feltételek szerint lehet rendelkezni.

Az állami tulajdonú föld az államnak nem kizárólagos tulajdona, tehát nem kincstári vagyon és nem szerepel a nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű nemzeti vagyonelemek között sem, továbbá általános hatállyal törvény sem ír elő feltételeket a forgalomképességének korlátozására. Ezért egyértelmű, hogy az állami földtulajdon nem minősülhet sem forgalomképtelen államkincstári vagyonnak, sem korlátozottan forgalomképes nemzeti vagyonnak.

1. 3. Az Nvtv 3. § (1) bekezdésének 18. pontja az üzleti vagyon fogalmát határozza meg. E szerint, üzleti vagyon a nemzeti vagyon azon része, amely nem tartozik az állami vagyon esetén a kincstári vagyonba, az önkormányzati vagyon esetén a törzsvagyonba. Ebből következik, hogy az állami földtulajdon, mivel nem államkincstári vagyon, a forgalomképessége szempontjából az állam üzleti vagyonának minősül.

1. 4. A Nemzeti Földalapról szóló 2010. évi LXXXVII. törvény (továbbiakban: Nfa. tv) 48. §-a - az Atv 38. cikk (1) bekezdése alapján - az 1-3., 18-23. és 36. § -át sarkalatosnak minősíti. Az Nemzeti Földalapról szóló törvény 18. § (1) bekezdésének a) pontja úgy rendelkezik, hogy a Nemzeti Földalap - az 21-22. §-ban meghatározottak kivételével - a Nemzeti Földalapba tartozó földrésztletet nyilvános pályázat vagy árverés útján történő eladással hasznosítja. Az irányadó jogszabályok alapján tehát - az Nvtv. 1. § (2) bekezdésének b) pontja szerint - az állam földtulajdona is nemzeti vagyon, azonban az államnak nem kizárólagos tulajdona, hanem olyan üzleti vagyon, amelynek a tulajdonát, az NFA működésének főszabályaként, másra át lehet ruházni.

2. 1. Mint indítványozók, az Nvtv. 4. § (1) bekezdése a) és l) pontok közötti taxációját Alaptörvény - ellenesnek tartjuk amiatt, mert az állam kizárólagos tulajdonának a tárgyai közül az Atv. P) cikke (1) bekezdésében és a 38. cikke (1) bekezdésében foglaltak ellenére kizárja az állam tulajdonában lévő termőföldet, aminek - általános hatállyal - még a korlátozott forgalomképességéről sem rendelkezik, hanem e helyett azt eladható üzleti vagyonná, tehát általánosan forgalomképes tulajdoni tárggyá minősíti. Nevezetesen, ez a jogszabályi rendezés a következő okokból tűnik ellentétesnek az Atv. fenti szakaszaival.

Az Atv. P) cikk (1) bekezdése szerint „a természeti erőforrások, különösen a termőföld, az erdők és a vízkészlet, a biológiai sokféleség, különösen a honos növény - és állatfajok, valamint a kulturális értékek a nemzet közös örökségét képezik, amelynek védelme, fenntartása és a jövő nemzedékek számára való megőrzése az állam és mindenki kötelessége.”

Az Atv. 38. cikk (1) bekezdése előírja, hogy „az állam és a helyi önkormányzatok tulajdona nemzeti vagyon. A nemzeti vagyon kezelésének és védelmének célja a közérdek szolgálata, a közös szükségletek kielégítése és a természeti erőforrások megóvása, valamint a jövő nemzedékek szükségleteinek figyelembevétele.”

2. 2. Az Atv. idézett P) cikk (1) bekezdése a termőföldre annak tulajdoni formájától függetlenül, tehát valamennyi tulajdoni formájára kiterjedően állapít meg alkotmányos követelményeket, míg a 38. cikk (1) bekezdése a köztulajdon állami és önkormányzati formájáról, mint nemzeti vagyonról szól. A P) cikk idézett szakasza - a „különösen a termőföld” szövegfordulattal - a természeti erőforrások közül kiemeli a termőföldet, amivel nyilván, annak az alapvető fontosságára utal. Mint különösen fontos természeti erőforrásra írja elő, hogy az olyan közös nemzeti örökségünk, amit elsősorban az állam köteles védeni, fenntartani és a jövő nemzedékek számára megőrizni.

Az Atv. 38. cikk (1) bekezdése az állam tulajdonát nemzeti vagyonná minősíti, azonban nem szól annak az egyes vagyonelemeiről, így az állami tulajdonú földről sem. Erre a kérdéskörre ugyanis a 38. cikk (2) bekezdése az irányadó. E szerint, „az állam kizárólagos tulajdonának és kizárólagos gazdasági tevékenységének körét, valamint a nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű nemzeti vagyon

elidegenítésének korlátait és feltételeit az (1) bekezdés szerinti célokra tekintettel sarkalatos törvény határozza meg.” Ugyanakkor, a 38. cikk (1) bekezdése az állami tulajdon – ezen belül az állami földtulajdon – vagyonkezelésének és védelmének a célrendszerét is rögzíti. Ezen belül elsődleges a közérdek szolgálata, a közös szükségletek kielégítése, továbbá itt is megjelenik – a P) cikk (1) bekezdésében írt szöveggel nem teljesen azonos megfogalmazásban – „a jövő nemzedékek szükségleteinek a figyelembevétele.”

Kétségtelen, hogy a földvagyon jövő nemzedékek számára történő megőrzésének az állami kötelessége, másfelől az állami földtulajdon kezelése és védelme során az államnak az a nevesített kötelessége, hogy figyelembe kell vennie a jövő nemzedékek szükségleteit, a nyelvtani jogértelmezés alapján egymást nem teljesen lefedő fogalmak. Viszont, a tartalmi – joglogikai értelmezés a két kötelezettség tekintetében érdemi eltérést nem találhat. Az állam földtulajdona ugyanis korlátozott mennyiségű, szűkösen rendelkezésre álló természeti erőforrás, 2010-ben 2 millió 116 ezer hektár volt, mára az eladásokkal közel 2 millió hektárra csökkent. Ezért abból a jövő nemzedékek szükségleteit csak úgy lehet kielégíteni, ha az állam azt mind természetföldrajzi tárgyként, a mai térmértéke szerint, mind pedig a tulajdoni formájában, tehát közvagyonként megőrzi, vagyis annak a tulajdonjogát senki másra nem ruházza át.

2. 3. Az Atv. P) cikk (1) bekezdésében foglaltaknak és a 38. cikk (1) bekezdésében az állami tulajdonnak, mint nemzeti vagyonnak összevetéséből megállapítható, hogy az Atv. az állami földtulajdon esetében - eltérően az állam tulajdonának más vagyontárgyaitól - sajátos alkotmányos köteletséget ró az államra: ezt a földtulajdont, ami nemzeti vagyon, mint nemzeti örökséget köteles a jövő nemzedékek számára megőrizni. Ennek pedig, az egyetlen jogintézményi lehetősége az állami földtulajdon piaci forgalomképességének a törvényi kizárása, elidegenítésének a tilalma, amit a kizárólagos állami tulajdonná és államkincstári vagyonná minősítése garantálhat.

Az Atv. két idézett rendelkezésének az együttes vizsgálata és összefüggéseiknek az alkotmányos értelmezése, nyilván, a fenti okfejtéstől eltérő következtetésekre is vezethet. Az viszont nem cáfolható, hogy ha az alkotmányos jogértelmezés eltekint az állami földtulajdonnak a jövő nemzedékek számára való megőrzésétől, ami nevesítve is az állam kötelessége, úgy az Atv. e körbe eső jogi kategóriái - a „nemzeti örökség”, a „nemzeti vagyon”, a „jövő nemzedékek számára megőrzés” államot terhelő kötelessége, a „közérdek szolgálata, a közös szükségletek kielégítése és a természeti erőforrások megóvása” – mind a tartalmukat, céljukat és értelmüket veszítenék. Ezzel pedig az Atv e tárgyú rendelkezései – a jogállami rendeltetésüket megtagadva - végre nem hajtható, üres deklarációvá válnának. Nem szorul ugyanis bizonyításra, hogy a jövő számára a közvagyon bármely szűkös és nem előállítható természeti erőforrását megőrizni csak akkor lehet, ha az nem kerülhet senkinek sem a magántulajdonába, vagyis kötelező jogszabály, garanciálisan kizárja annak az állami tulajdon terhére gyakorolható magán – elsajátítását.

3. 1. Az Atv fenti cikkeinek az értelmezését az állam földtulajdonosi jogállásának a magyar jogrend szerinti anyagi jogi szabályozása és a jogalanyiség tulajdonelmélete egyaránt megalapozza. Ami az utóbbit illeti, Grosschmid Béni magánjogi szerkezeti leleménye, a „dupla fedelű jogviszony” felismerése óta köztudott, hogy az állam a tulajdonnak egyidejűleg kettős jogalanya, mivel egyrészt magánjogi, másrészt közjogi tulajdonos is. Egyfelől a Magyar Államot földjének a tulajdonán épp olyan teljes és kizárólagos jogi hatalom illeti meg, mint amit a törvény a tulajdonjog egyéb alanyainak biztosít (Polgári Törvénykönyv, a továbbiakban: PTK 5: 13. § (1)). Ennek egyik tartalmi eleme a rendelkezési joga: az államot megilleti az a jog, hogy a földjének birtokát, használatát vagy hasznai szedésének jogát másnak átengedje, azt biztosítékul adja, vagy más módon megterhelje, továbbá hogy a tulajdonjogát másra átruházza (PTK 5: 30. § (1)). A PTK alapján az állam, mint a magánjog alanya, a saját önrendelkezésével – de jogkörének a közjogi korlátjain belül, így a közérdek érvényesítésének, a közérdekű földkészlet-gazdálkodásnak az alkotmányi követelményei és garanciái alapján – döntheti el, hogy a földtulajdonát eladja – e, avagy sem, hogy annak a forgalomképességét közérdekből kizárja. Az Atv. P) cikk (1) bekezdése és 38. cikkének az (1) bekezdése viszont, ezt a szabad rendelkezési jogot az

állam, mint közjogi alany terhére nemcsak megkötik, hanem – a magánjog felett álló közjogi követelményeikkel – felülírják és ténylegesen kizárják. Az állam a földtulajdonát köteles „nemzeti örökségként a jövő nemzedékeknek megőrizni”, aminek a teljesítése fogalmi képtelenség, ha az állam a földjét forgalomképesé teszi és azt másoknak eladja.

3. 2. Az állam kettős földtulajdonosi jogállásának a megkülönböztetését az Alkotmánybíróság gyakorlata kellően megalapozza. Így kiemeli, hogy az Alaptörvényben rögzített tulajdonhoz való jog, mint az alapjog tárgya, nem szükségszerűen követi a tulajdon polgári jogi fogalmát [64/1993. (XII. 22.) AB határozat]. Az alkotmányosan védett tulajdon körébe nem a polgári jogi részjogosítványok tartoznak. A birtoklás, a használat vagy a tulajdonnal való rendelkezés korlátozásának alkotmányossága nem minden esetben az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése alapján ítéltető meg. Az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján a tulajdonhoz való jog korlátozása során a jogalkotónak azt kell figyelembe vennie, hogy ezt az alapjogot csak közérdekből és az elérni kívánt célhoz képest arányos mértékben lehet korlátozni.

3. 3. Az Nvtv 4. § (1) bekezdésének az a) és l) pontok közötti taxációja, amely a termőföldet kizárja az állam kizárólagos tulajdonából, továbbá az Nvtv. 3. § (1) bekezdésének 18. pontja, amely – utaló jogi tényként – az állami földtulajdont általános forgalomképeségű, üzleti vagyonná minősíti, e miatt vezet Alaptörvény-ellenességre, mert a jogalkotó egyedül az állam, mint földtulajdonos magánjogi alanyiságával számol, miközben teljesen eltekint a közjogi alanyiságától és az ebből eredő alkotmányos követelményektől. Az Nvtv. csak akkor minősíthetné az állami földtulajdont üzleti – tehát korlátlanul forgalomképes – vagyonnak, ha a felette álló Atv. P) cikk (1) és 38. § (1) bekezdésében foglaltak nem írnák elő az állam közjogi kötelezettségeit, amelyekből kiemelkedik a köztulajdonnak a jövő nemzedékek számára megőrzése és a közhatalom ebből eredő közjogi felelőssége.

3. 4. Az állami földtulajdonnak az Nvtv. által üzleti vagyonná nyilvánítása – álláspontunk szerint – amiatt is Alaptörvény-ellenes, mert az állami földvagyonnak a korlátlan földpiacra juttatásával eltekint attól, hogy – az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint – a tulajdonosi jogállás, másfelől a tulajdonszerzés iránti igény eltérő jogvédelmi tárgyak. Az előbbi, mint a jogképeség egyik elemének a védelmi igénye, közjogi és alkotmányjogi igény, amely feltétlen és abszolút. Ellenben, a tulajdonosi jogállás sem keletkeztet igényt egy konkrétan meghatározott tulajdon juttatására, vagyis a tulajdonszerzés igénye sem az állam, sem más jogalanyok terhére jogszerűen nem kényszeríthető ki.

Amint ez az Emberi Jogok Európai Bíróságának az iránymutatásaiból is következik, a meglévő (szerzett) tulajdonhoz való jog alapvető emberi jog, amely az államtól az ennek kijáró védelem biztosítását igényli. Ellenben, a tulajdon megszerzése iránti jog senkinek sem emberi alapjoga, ezért az állam nem köteles arra, hogy bárkit (természetes vagy szervezeti személyt) tulajdonhoz vagy annak a részjogosítványaihoz juttasson. (Ld. Emberi Jogok Európai Egyezménye, European Court of Human Rights, Council of Europe, F67075 Strasbourg cedex www.echr.coe.int. Első Kiegészítő Jegyzőkönyv az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezményhez. Párizs, 1952. március 20. 1. cikk, a tulajdon védelme. Továbbá: Marckx contra Belgium eset, Judgement of 13 June 1979, Serie A no 31, 50.)

Az Alkotmánybíróság ezt a jogelvet következetesen érvényesíti. Így a 936/D/1997. sz. AB határozat szerint – mivel a tulajdonszerzés iránti jog nem alkotmányos alapjog – az állam nem köteles a magánszemélyt tulajdonszerzéshez vagy tulajdon élvezetéhez segíteni. Hasonlóan a 35/1994. /VI. 24./ AB. határozat 3. pontja rámutat, hogy az állam – sem a saját, sem más tulajdonának a terhére – nem köteles senkit sem (természetes vagy szervezeti személyt) tulajdonhoz vagy annak a részjogosítványaihoz juttatni. Tény, hogy az Nvtv. az állami földtulajdonnak üzleti vagyonná tételével nem kötelezi az államot a földjének eladására, tehát látszólag nem érinti a tulajdonosi önrendelkezését. Viszont közvetve, a földeladás intézményesítésével ehhez ad törvényesnek álcázott utat, holott az Alaptörvény-ellenes és – nem cáfolhatóan – a közérdek súlyos sérelmére vezet.

3. 5. Az Nvtv. általunk támadott intézménye azért is különösen aggályos, mert merőben eltekint a termőföld és az állami földtulajdon XXI. századi közfunkcióitól, amelyeket az üzleti vagyonná tételével semmiképp nem teljesíthet. A kiélezett és növekvő földszükségtség ugyanis a termőföld közfunkcióinál előtérbe állítja

a/ a föld közélémezést biztosító szerepét, az élelmezésbiztonság alkotmányos védelmét; b/ a földtulajdon különös szociális kötöttségét; c/ a társadalom fenntarthatóságának alapkövetelményét, amely szerint a civilizációs világválságban a megmaradás létfeltétele, hogy a földet, az édesvízkészletet és a helyi energiaforrásokat a helyi közösségek birtokolják.

A földnek, mint különleges tulajdoni tárgynak a közjogi védelmi igénye az Alkotmánybíróság e tárgyú gyakorlatának a középpontjában áll. A 35/1994. (IV. 24.) AB határozat szerint, „a földtulajdon sajátos természeti és vagyoni jellemzői: nevezetesen a föld véges jószág volta (a föld ugyanis mint természeti tárgy korlátozott mértékben áll rendelkezésre és nem szaporítható, mással sem helyettesíthető), nélkülözhetetlensége, megújuló képessége, különleges kockázatérzékenysége és alacsony nyereséghezama a földtulajdon különös szociális kötöttségét testesítik meg. Ezek a körülmények indokolhatják a tulajdonosi jogokkal szemben a közérdek érvényesítését.”

Az Alkotmánybíróság már korábban is kimondta, hogy sajátosságai folytán a földtulajdonnak más tulajdoni tárgyaktól eltérő jogi kezelése adott vonatkozásban indokolt [16/1991. (IV. 20.) AB határozat, ABH 1991, 62; 64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993. 381.].” A 7/2006. (II. 22.) AB határozat rámutatott, hogy „a termőföldnek egy országon belüli mennyisége adott, az nem növelhető. A rendelkezésre álló föld viszont korlátlan ideig használható, nem amortizálódik. Mindezek a körülmények indokolhatják a földtulajdonosok termőfölddel való rendelkezési jogát korlátozó közérdekű beavatkozást. Az Alkotmánybíróság mindaddig közérdekű célként fogadja el a Kormány és az Országgyűlés földbirtok - politikai célkitűzéseinek az érvényesítését, ameddig azok az Alkotmány keretei között maradnak: fogalmilag és nyilvánvalóan nem zárják ki a piacgazdaság létét, és tárgyilagos mérlegelés szerint, ésszerű indok nélkül nem korlátoznak egyéb jogot”.

Az Nvtv az állam földtulajdonát üzleti vagyonná minősíti, amivel - a közérdek sérelmére - azt korlátlanul kiszolgáltatja a tőke magánérdekű nyereségigényének. E miatt a termőföld társadalom- és gazdaság fenntartó rendeltetése nem érvényesülhet és az Alkotmánybíróság döntéseivel is védett közfunkcióinak teljesítését az állam – az alkotmányos kötelezettsége, illetve felelőssége ellenére – nem biztosíthatja.

3. 6. Az indítványunkban hivatkozott AB határozatok hivatkozási alapja a következő:

Az Alaptörvény hatálybalépését követően az Alkotmánybíróság kimondta, hogy az újabb ügyekben felhasználhatja az Alaptörvény hatálybalépése előtt hozott határozataiban szereplő érveket, ha „az Alaptörvény konkrét – az előző Alkotmányban foglaltakkal azonos vagy hasonló tartalmú – rendelkezései és értelmezési szabályai alapján ez lehetséges.” Arra is rámutatott, hogy „az előző Alkotmány és az Alaptörvény egyes rendelkezései tartalmi egyezősége esetén éppen nem a korábbi alkotmánybírósági döntésben megjelenő jogelvek átvételét, hanem azok figyelmen kívül hagyását kell indokolni”. Az Alkotmánybíróság – az Alaptörvény negyedik módosításának hatályba lépését követően meghozott – 13/2013. (VI. 17.) AB határozatában elvi érveléssel azt mondta ki, hogy „[a]z Alkotmánybíróság a hatályát veszített alkotmánybírósági határozat forrásként megjelölésével, a lényegi, az adott ügyben felmerülő alkotmányossági kérdés eldöntéséhez szükséges mértékű és terjedelmű tartalmi vagy szövegszerű megjelenítéssel hivatkozhatja vagy idézheti a korábbi határozataiban kidolgozott érveket, jogelveket.”

4. A jogszabállyal szemben alapvető követelmény, hogy az „megfeleljen az Alaptörvényből eredő tartalmi és formai követelményeknek” (2010. évi CXXX. törvény 2. § (4)). Ez elsődleges törvényességi igény a sarkalatos törvénynél, amilyen az Nvtv is. Amikor az Atv. P) és 38. cikke az állami földtulajdonra - annak nemzeti vagyonként és nemzeti örökségként a jövő nemzedékek számára megőrzés végett - az államra alkotmányos felelősséget hárít, ami csak e földtulajdon államkincstári

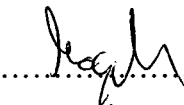
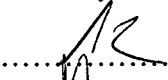
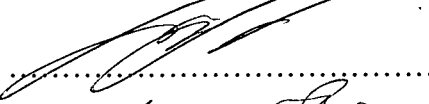
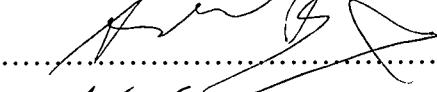
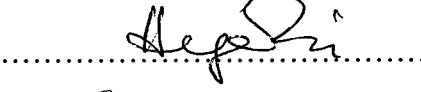
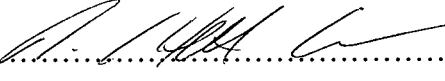
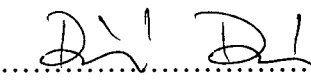
vagyonná minősítésével teljesíthető, ugyanakkor az Nvtv., ezzel szöges ellentétben, az állami földtulajdont forgalomképes „üzleti vagyonná” teszi, ezzel súlyos alkotmányvétség áll elő. Az Nvtv. – ami az Atv alatt áll és annak a végrehajtását kell szolgálnia – megtagadja az állam alkotmányos kötelezettségének a teljesítését és szembefordul az Alaptörvénnyel.

5. Az Nvtv. 2011. december 31-én történt hatályba lépése óta az állam földtulajdonát, mint üzleti vagyont, a Nemzeti Földalap folyamatosan értékesíti. Ehhez képest, azok a jóhiszemű és visszerhes jogszerzők, akik az állami föld megvásárlásával magántulajdonhoz jutottak, alapjogi alkotmányos védelmet élveznek a megszerzett földtulajdonuknak a megtartásához. E miatt az Nvtv. indítványunkkal támadott rendelkezései az Nvtv. hatályba lépésére visszamenő időhatállyal nem semmisíthetők meg, hanem ez csak a jövőre nézve lehet érvényes. Az Alaptörvény-ellenesség megszüntetését – álláspontunk szerint – a jogalkotó úgy teljesítheti, ha az Nvtv. 4. § (1) bekezdésében az állam kizárólagos tulajdonáról szóló taxáció vagyonelemei közé beiktatja az állam tulajdonában álló mező-és erdőgazdasági hasznosítású földet is, ami forgalomképtelen kincstári vagyon.

Tekintettel arra, hogy az Alaptörvény védelme és a jogrendszer egységességének a megteremtése ezt indokoltta teszi, szükségesnek látjuk a támadott rendelkezéssel kapcsolatosan a kérelemben foglaltak szerinti eljárást, amelyet a fentiek szerint kérünk a Tisztelt Alkotmánybíróságtól.

Budapest, 2015. október 5.

Tisztelettel:

	név	aláírás
1.	MAGYAR ZOLTÁN	
2.	Vári Sándor	
3.	BIC LAJOS	
4.	DR. LUKÁCS LÁSZLO GYÖRGY	
5.	ANDER BALÁZS	
6.	Kulcsár György	
7.	HEGEDŰS LORANTINE	
8.	DR. STAUDT GÁBOR	
9.	DÜRDŐ DÓRA	

10. VONA GÁBOR

11. Volner János

12. Z. Károlyi Dániel

13. NOVÁK ELŐS

14. MIRKÓCZKI ADÁM

15. FARKAS GERGELY

16. KEPLI LAJOS

17. BANA TIBOR

18. DR. GYÜRE CSABA

19. DR. APÁTI ISTVÁN

20. SZILÁGYI GYÖRGY

21. Egyed Zolt

22. GYÖNGÖSI MÁRTON

23. Göyös Zoltán

24. Harangzó Gábor

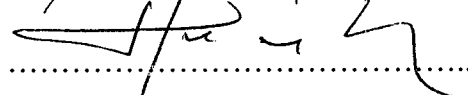
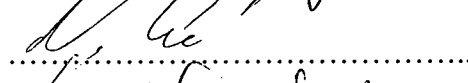
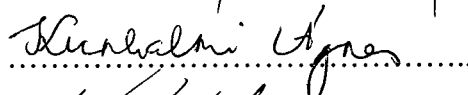
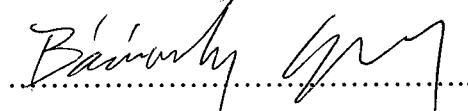
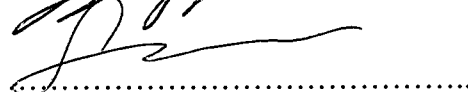
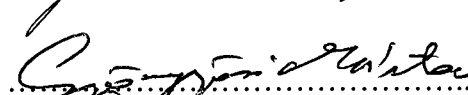
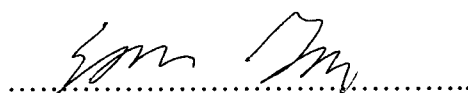
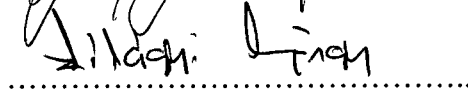
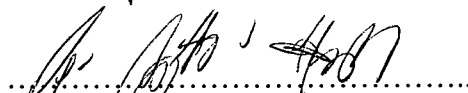
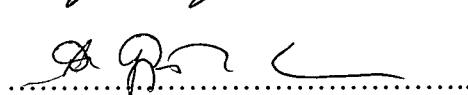
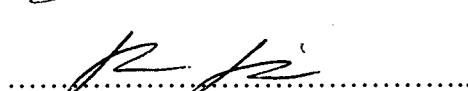
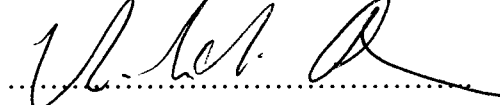
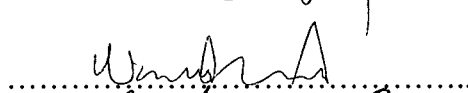
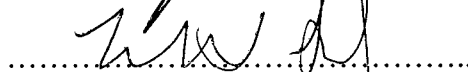
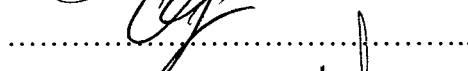
25. DR. HALLGÁSI PÉTER

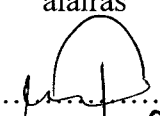
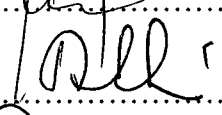
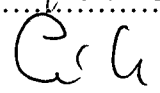
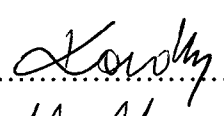
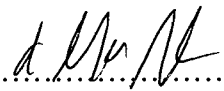
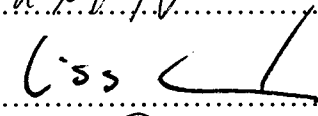
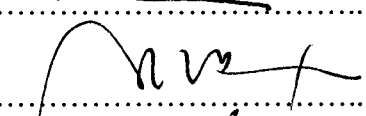
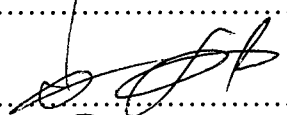
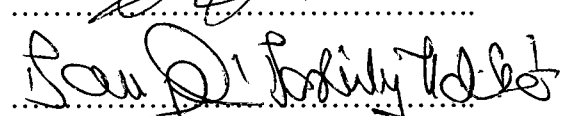
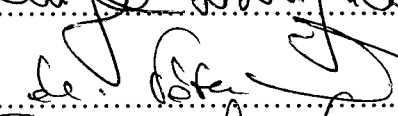
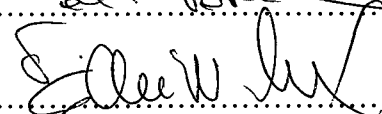
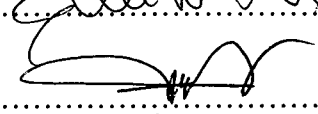
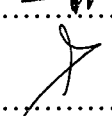
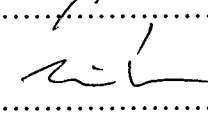
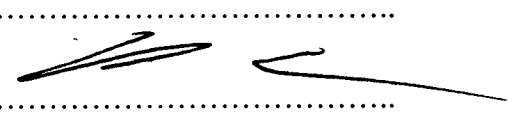
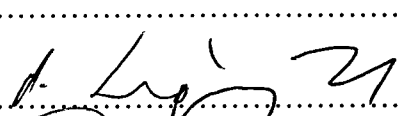
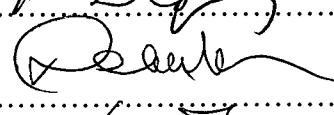
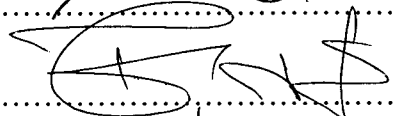
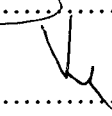
26. Dr. Barándy Gergely

27. KUNHALMI ÁGNES

28. dr. Varga László

29. Horváth Imre

	név	aláírás
30.	Gúr Nándor	
31.	TELEK LÁSZLÓ	
32.	SÁBO ISTVÁN	
33.	KORDOS LÁZS	
34.	MOLNÁR ZSÓFI	
35.	KISS LÁSZLÓ	
36.	TUKOR ISTVÁN	
37.	DR. SZAKÁCS LÁZLÓ	
38.	BANÓCSE ZOLTÁN ILDIKÓ	
39.	DR. TÓTH BERTALAN	
40.	SCHIFF ANDRÁS	
41.	SALLAI R. BÉLA	
42.	KOTVY ISTVÁN	
43.	KÓNYA PÉTER (jüggelw)	
44.	HERINGES ANITA	
45.	DR. LEGÉNY ZSÓFI	
46.	DEMETRE KATALIN	
47.	LUKÁCS ZOLTÁN	
48.	ROBIALS ZOLTÁN	
49.	VELEZ ÁRPÁD	
50.	SZÁVAY ISTVÁN	